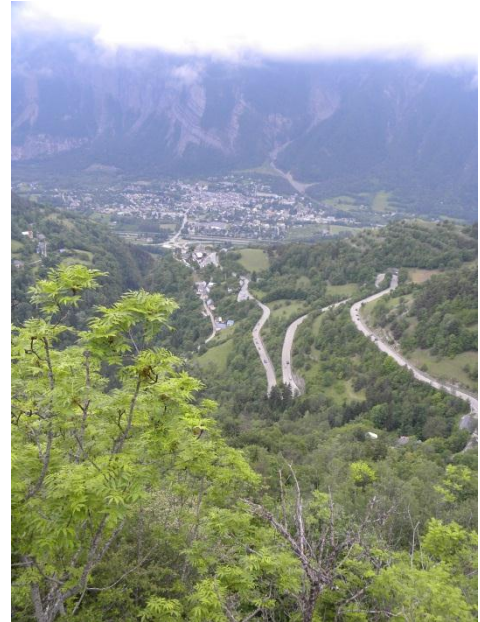

Weekje Alp 'd-Huez

Op zondag 3 juni vertrokken wij met ons gezin in alle vroegte naar de berg waar we al zolang naar hadden uitgekeken. Onderweg worden we al diverse malen ingehaald door motorrijders in de voor ons bekende Alp-d'Huzes veiligheidshesjes. Bijna honderd van deze vrijwilligers zullen als motard op woensdag en donderdag de alp op en neer rijden om zoveel mogelijk veiligheid te creëren voor de duizenden renners die daar dan ploeteren voor hun ultieme doel. Behalve het Franse autoverkeer zijn er die dag natuurlijk de dalende renners over dezelfde weg en de naar schatting 25.000

veelal Nederlandse supporters die enorm enthousiast aanmoedigen geven aan de steeds zwaarder klimmende renners.

Om vier uur in de middag begonnen wij aan onze eerste beklimming van de berg met zijn 21 haarspelbochten. Marco Pantani had er als snelste renner ooit, 37 minuten voor nodig. Wij bereikten de top binnen 30 minuten, ja onze peugeot 807 was in uitstekende conditie.

De organisatie had iedere avond een indrukwekkende bijeenkomst over het gezamenlijke doel. Van kanker een chronische in plaats van een dodelijke ziekte maken.

Op maandag gingen we samen voor de eerste keer per fiets naar beneden om de berg te verkennen en te ervaren wat een gemiddeld stijgingspercentage van 10% over 14 kilometer betekent. Onze trainer had aangegeven dat we in staat waren om binnen een uur omhoog te fietsen maar dat het voor ons onmogelijk was om dit 6 keer op één dag te doen in dat tempo, doseren dus was de missie.

Dit was toch wel wat anders dan de Cauberg in Limburg, niet de helling maar wel de afstand. 14 kilometer klimmen zonder afdaling of een vlak stukje om even te bekomen. Na één uur en twintig minuten bereikten we de eindstreep zonder dat we tot het gaatje hadden hoeven gaan. Missie geslaagd.

Op dinsdag deden we nog een keer de beklimming vanaf bocht tien en werden er vele team- en groepsfoto's gemaakt. Met achtduizend renners in officieel tenue op de foto is geen sinecure.

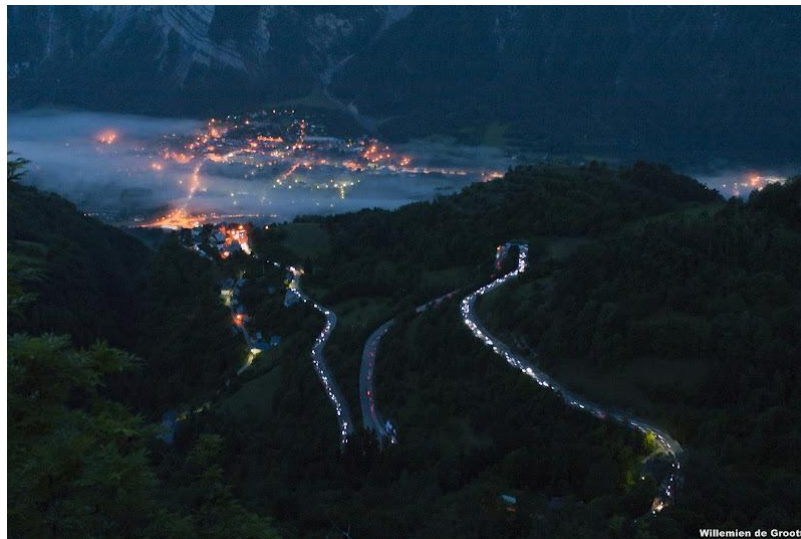

Woensdag was de dag van de Alp d'-Huzussers, vrijwilligers, waaronder mijn vrouw en persoonlijke supporters, die allen voor één keer de ervaring van beklimmen voor het goede doel wilden meemaken, alsmede de 3000 renners die donderdag geen startbewijs hadden gekregen vanwege de maximale toegestane 5000 renners op één dag.

En dan begint donderdag. 'S-morgens om half drie de grote dag. Opstaan , eten en in één grote groep afdalen in het donker. Een fantastisch gezicht, duizenden achterlichtjes achter elkaar naar beneden.

Onderaan werd er vanaf half vijf gestart in groepen van 500 klimmers en zo gebeurde het dat wij om 5:10 begonnen aan onze eerste klim.

We hadden afgesproken dat we ieder ons eigen tempo omhoog zouden rijden en bovenaan op elkaar zouden wachten voor de volgende afdaling. Onderweg ontzettend veel aanmoedigen van mensen die ook zo vroeg waren opgestaan en je naam scandeerden zonder dat je ze kende. Na verloop van tijd ontdekte ik dat dit niet kwam omdat ik een BN-er was maar omdat mijn naam voor op het registratiebordje stond. Na één uur en dertig minuten kwamen we nagenoeg gelijktijdig boven op de col waar Leanda en de andere twee kinderen al naar ons stonden uit te zien.

Even wat ervaringen delen en samen naar het oppeppunt van onze organisatie. Toen konden we ervaren wat een goede organisatie vanuit Big Challenge betekent. We hoefden onze fietsen maar af te geven aan een vrijwilliger en konden in het herstelpunt gaan zitten omringt door helpers die voor dekens, eten drinken en adviezen zorgden.

Na een half uurtje herstellen gingen we voor de tweede keer en ook deze beklimming ging ons beiden voorspoedig af in nagenoeg dezelfde tijd.

Bovenaan even een kort interview met een verslaggever van Gemert centraal (die in overleg met radio Kontakt de dag van commentaar voorzagen), eten, drinken en energie mee voor de volgende beklimming. Ook de derde beklimming ging ons goed af en zo gebeurde het dat we om 11:30 uur al 3 beklimmingen hadden gerealiseerd. Daar Mitch 's-nachts weinig had geslapen en we voor lagen op schema ging hij een uurtje extra rusten om zo bij te tanken voor de resterende drie klimmen.

Ruim anderhalf uur later naar beneden voor de vierde klim en die viel wel heel zwaar. Was het 's-morgens een lekkere fietstemperatuur, nu was het onder in het dal tegen de bergwand wel 35 graden en een felle zon. Het zweet druppelde bijna in straaltjes van je af, onderweg wel 4 liter vocht gedronken en de nodige gelletjes verorbtert. Ondanks het slechte gevoel toch boven in 1 uur en 53 minuten. Nu duidelijk meer tijd nodig voor herstel en eten.

Nadat Mitch binnenkwam en aangaf de vijfde beklimming pas op het einde van de dag te proberen in de gezamenlijke saamhorigheidsklim van alle Big Challenge renners besloot ik om alleen af te dalen in een uiterste poging de beoogde zes beklimmingen te halen. Over de vijfde klim wat langer gedaan door enkel gesprekjes met supporters onderweg en uiteindelijk te laat binnen om nog op tijd aan de zesde klim te kunnen beginnen.

Mitch was ondertussen al naar beneden gegaan en aan de saamhorigheidsklim begonnen. De grote rustperiode had een goede uitwerking op hem gehad in zijn vijfde en laatste klim wist hij zelfs enkele renners die het echt moeilijk hadden nog omhoog te duwen.

Om ongeveer 19:15 uur verzamelde zo veel mogelijk renners van Big Challenge zich om in een grote groep over de finish te rijden. Vooraan enkele renners met tussen zich in een bord met daarop het bedrag dat wij als groep bij elkaar hadden gefietst dankzij gulle sponsoren en vele individuele bijdragen. Meer dan één miljoen euro voor het goede doel als agrarische sector. De door duizenden supporters gescandeerde naam “boeruh” had een magische positieve klank.

Vele omhelzingen, schouderklopjes en felicitaties door supporters en renners onderling.

Een uurtje later terug naar Palais du Sport om nog ervaringen uit te wisselen, supporters te bedanken en de danig uit het lood geslagen vochtbalans te herstellen. Dit lukte niet op één avond maar op het afsluitende feest op vrijdagavond in de grote tent werden de evenwichten weer hersteld.

Zaterdagmorgen reden we om 11 uur de berg af voor de reis naar Laarbeek. Je kon je nauwelijks voorstellen dat deze berg enkele dagen terug 25 duizend medelanders herbergde die super enthousiast renners toeschreeuwden en motiveerden in hun persoonlijke gevecht tegen de berg.

Mitch en Tonny Meulenstein